

Hayat zor, acı çekmek serbest. Acı çekmeyi yasaklasalar daha çok acı çekeriz.

Acının beni çekmesi: Ayrı bir kişilik, ayrı bir bünyesi var. Benimle arada buluşuyor, diğerlerinden haber getiriyor, dünyanın gidişatı kötü diyor, insanlar yorgun ve benimle buluştuklarında yüzlerini buruşturuyorlar diyor. Onlara neden uğramak istiyorsun diyorum, çoğunu istemiyorum, onlar beni çağırıyor diyor.

Neden çağırırsınlar ki?

Arkadaşlarına anlatıyorlar beni, övünüyorlar, inanmazsın, bazıları benimle gurur duyuyor.

Şikayet ediyorlar, diyorum.

İşte bu, sen şikayet sanıyorsun ve mutsuz olduklarını ama onlar benimle aslında gurur duyuyorlar diyor.

Bana neden daha az uğramaya başladın, diyorum.

Seni çekmek zor diyor, sen benim farkımdasın ve ayrı bir ruhum ve kişiliğim olduğunun. Kendimi göstermeyi sevmem, sahnede bulunmak hoşuma gitmez, ben arkadan fısıldamayı severim diyorum.

Zihninin gerisinden fısıldamak. En büyük becerisi buymuş.

Üzerime ışık düştüğü zaman ortadan kaybolmayı tercih ederim diyor.

Bana uğradığında ben de kendimi bir iş yapıyormuş gibi hissediyorum, diyorum. Dünyanın yükü omuzlarımda ve ben Atlas gibi onu kaldırıyorum, sanki sen de orada buna şahitlik ediyorsun.

Bunun gibi düşünen çok, acı çekmeden çoğu yaşadığını anlamıyor, diyor. Benim onlara verdiğim güç ve değer, sevincin ve mutluluğun sığ ve geçici hazları gibi değil, ben onlara hakikati sunuyorum, neredeyse hakikati... diyor.

Varoluş sancısı dedikleri mi?

Biraz evet, o da artık eskidi, insanların varoluş sancısı yok, sadece benimle başbaşa kaldıklarına, fısıltılarımı anlayamıyor, ne için acı çektiklerini bulamıyorlarsa, buna verdikleri isim. Kendileriyle, iç sesleriyle konuşmayı bilmiyorlar.

Yok mu, diyorsun?

Yo, tabii ki var ama bu varoluş sancısı dediğin, insanın kendine itiraf etmediği sıradan acılara verdikleri isim. Aşık olup ulaşamayan, hayattaki yerini sorgulamaya başlıyor, onun gibi.

Aşıklar da varoluş sancısı çekiyor, yani, o kadar basit mi?

İnsanların en eğlenceli tarafı, diyelim, basit sebeplere yazdıkları karmaşık hikayeler. Bunlara hep öyle bakmalısın, ben de diğer duygular kadar basitim ama insanlar beni gördüklerinde bu basitlik yerine, dolambaçlı hikayeler yazıyorlar. Sanırım benimle gurur duymalarının da sebebi bu.

Bir nevi madalya, hani, göğsünde taşırsın...

Evet, ne kadar karmaşık, ne kadar nadir acılar çekerseniz, o kadar değerli hissediyorsunuz kendinizi.